

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., soudce JUDr. Tomáše Novosada a soudkyně Mgr. Daniely Zemanové ve věci

žalobce: **Ing. Miroslav M.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem
sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 330 860 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. ledna 2019, č. j. 25 C 213/2017-384,

takto:

- I. Řízení o odvolání žalobce do výroku II rozsudku soudu prvního stupně co do částky 3 146 Kč se zastavuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I potvrzuje.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II mění jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku **40 000 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak se v napadené části, tj. co do zamítnutí částky 257 714 Kč potvrzuje.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši **17 337 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Nováka, zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

- V. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši **4 881 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši **7 965 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 22. září 2017 u Obvodního soudu pro Prahu 2 jako soudu prvního stupně domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit mu částku ve výši 30 860 Kč jako náhradu škody a částku 300 000 Kč jako odčinění nemajetkové újmy. Své nároky odvozoval ze zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Škoda i nemajetková újma měly žalobci vzniknout v důsledku nezákonného trestního stíhání (nezákonného rozhodnutí). Konkrétně se jednalo o trestní věc vedenou u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 3 T 107/2015. Trestní stíhání žalobce bylo v této věci zahájeno pro zločin zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) trestního zákoníku a pro přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle ustanovení § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Územní odbor Frýdek-Místek, Oddělení hospodářské kriminality ze dne 26. ledna 2015, č. j. KRPT 125239-110/TČ-2014-07281-211. Dne 21. května 2015 byla podána obžaloba. Po provedeném hlavním líčení bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 11. listopadu 2015, kdy byl žalobce zproštěn obžaloby dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, tedy že v obžalobě označený skutek nebyl trestným činem. Státní zástupce podal odvolání, o kterém bylo rozhodnuto Krajským soudem v Ostravě dne 11. prosince 2016 tak, že bylo zamítnuto. Ze strany Nejvyššího státního zástupce bylo podáno dovolání, které bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 31. května 2017 odmítnuto. Celá záležitost se týkala zateplení budovy požární zbrojnice v obci Xxx, dne 6. května 2013 byla podepsána smlouva o dílo mezi obcí Xxx jako objednatel na straně jedné a společností, stavební firmou, jako zhotovitelem na straně druhé. Termín dokončení byl sjednán nejpozději do dne 10. června 2013. Žalobci bylo vytýkáno, že měl vědět o tom, že nebyl dodržen termín realizace díla, když k předání díla došlo až dne 20. července 2013. Včasné předání díla bylo smluvně zajištěno smluvní pokutou ve výši 30 000 Kč za každý, i započatý, den prodlení. Žalobce v pozici starosty obce Xxx však k vymáhání uvedené smluvní pokuty nepřistoupil a měl nechat vypracovat dodatek ke smlouvě o dílo ve znění pozměněném oproti znění, které schválilo zastupitelstvo obce, kdy oproti schválenému znění dodatku byl zakotven posunutý termín realizace, to však podle obžaloby zastupitelstvo neschválilo. Obci tak měla vzniknout škoda 1 170 000 Kč. Žalobce se bránil, že příčiny nedodržení původního termínu ležely mimo zhotovitele stavby (pozdní předání staveniště, klimatické důvody a změna projektu), a pak tím, že zastupitelstvo změněný termín schválilo. Žalobce se svou obhajobou uspěl, když soudy dospěly k závěru, že nebyla vyvrácena obhajoba žalobce, že zastupitelstvo obce změnu termínu před uzavřením dodatku schválilo.
2. Žalobce byl v trestním řízení postupně zastoupen dvěma advokáty, náklady na právní zastoupení a na zpracování odborného právního stanoviska činily 126 552 Kč. Žalovaná na žádost žalobce k úhradě nákladů na právní zastoupení a na stanovisko reagovala sdělením, že nárok je důvodným pouze v rozsahu 80 841,34 Kč a tuto částku žalobci i uhradila. Zbývající rozsah žalovaná považovala za nedůvodný pro neúčelnost, konkrétně šlo o požadavek na náhradu nákladů právního zastoupení advokátkou JUDr. Neuwirthovou v rozsahu konkrétních 5 úkonů právní služby a advokátem JUDr. Novákem v rozsahu konkrétních 4 úkonů právní služby a části cestovného. Žalovaná důvodný neshledala ani požadavek žalobce na náhradu nákladů

vynaložených na odborné právní stanovisko Advokátní kanceláře Hajduk a partneři s. r. o. Žalobce část námitek žalované uznal, ale pokud šlo o 2 úkony JUDr. Neuwirthové [konkrétně: 1) žádost o provedení dozoru ze dne 9. března 2015 s nákladem ve výši 3 146 Kč; 2) porada se žalobcem dne 23. března 2015 s nákladem ve výši 3 146 Kč] a 3 úkony JUDr. Nováka [konkrétně: 3) porada se žalobcem dne 3. července 2015 a 4) porada se žalobcem dne 31. července 2015 s nákladem v souhrnné výši 5 692 Kč a 5) písemné podání soudu – důkazní návrh ze dne 12. srpna 2015 s nákladem ve výši 3 146 Kč], jakož i náklady na odborné stanovisko (s nákladem ve výši 15 730 Kč), setrval žalobce na opodstatněnosti svého požadavku na náhradu škody a uplatnil jej žalobou. Na náhradě škody tak žalobou žádal celkem částku 30 860 Kč. Pokud se dále píše o úkonech 1) až 5), jsou míněny shora popsané úkony v trestním řízení, se kterými žalobce pojí uplatněný nárok na náhradu škody, konkrétně nákladů právního zastoupení.

3. Vedle náhrady škody žádal žalobce žalovanou také již v rámci předběžného uplatnění nároku i o odčinění nemajetkové újmy vzniklé mu v souvislosti s nezákonným stíháním. Tvrdil, že vážně utrpěl jeho osobní život a zasažena byla i jeho profesní pověst. Žalobce byl stíhán pro dva trestné činy, jeden s trestní sazbou 3 až 10 let, druhý šest měsíců až pět let. Stíhání bylo zahájeno v době, kdy žalobce byl v jiné trestní věci pravomocně odsouzen a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody (jednalo se o trestní věc vedenou u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 1 T 5/2014, odsuzující prvostupňový rozsudek ze dne 3. dubna 2014 byl potvrzen odvolacím soudem dne 9. prosince 2014, k podanému dovolání byly oba rozsudku později Nejvyšším soudem zrušeny a žalobce byl výsledně obžaloby zproštěn). Nové trestní stíhání, zahájené v době pravomocného odsouzení pro jiný trestný čin, tak pro žalobce znamenalo hrozbu citelného trestu spojeného s omezením osobní svobody, a tak obavu z něj. Žalobce byl stíhán v souvislosti s výkonem funkce starosty, což je aktuálně společensky citlivé téma, kauza byla i významně medializována. Žalobce sice nadále byl ve funkci starosty a byl i znovu zvolen, ale na jeho podporu nevystupovala celá obec, naopak tu trestní řízení vedené proti starostovi polarizovalo a žalobce byl i terčem slovních útoků, byl osočován, že zfalšoval smluvní dokument, hrubě se ve vztahu k jeho osobě vyjadřovali čtenáři v diskusních příspěvcích pod články. Při zohlednění všech standardních hledisek, tedy 1) povahy trestní věci, 2) délky trestního řízení, 3) následků způsobených v osobnostní sféře, žádal žalobce částku 300 000 Kč. Žalovaná ve svém stanovisku sice konstatovala, že v předmětném trestním řízení bylo ve vztahu k žalobci vydáno nezákonné rozhodnutí, za což se mu i omluvila, požadavek na odčinění nemajetkové újmy penězi však za důvodný neshledala. Za podstatné považovala, že žalobce měl podporu obyvatel obce a nadále byl starostou, pokud jde o medializaci, byla ctěna presumpce neviny, poukazovala též na to, že žalobce v průběhu trestního stíhání zásadně změnil obhajobu, oproti tomu, co tvrdil v přípravném řízení. Žalobce nesouhlasil s argumenty žalované a částku 300 000 Kč uplatnil i soudní cestou, v průběhu řízení pak konkretizoval tvrzení ohledně následků trestního stíhání do osobní i profesní sféry. Celkem žalobou po žalované žádal 330 860 Kč.
4. Žalovaná žalobu považovala za nedůvodnou a navrhovala její zamítnutí, nespороvala, že žalobci svědčí odpovědnostní titul spočívající v nezákonném stíhání, ani mezníky trestního řízení, jakož ani předběžné uplatnění nároku, setrvala však na předchozích závěrech, kdy náklady žalobcem vynaložené na právní služby v rozsahu uplatněném žalobou neshledává účelnými. Ve vztahu k úkonu 1) namítala, že podání učinil osobně žalobce, ve vztahu k úkonu 2) namítala, že porada byla nadbytečnou a náklad na ni neúčelný, v mezidobí od porady uskutečněné dne 23. února 2015 nedošlo k žádným úkonům v trestním řízení, nadbytečné a neúčelné byly i úkony ad 3) a 4), když s nimi nesouvisely žádné úkony v trestním řízení, úkon 5) – stručné podání s návrhem dvou svědků, pak žalovaná považuje za úkon, který advokátní tarif nespojuje s odměnou. Náklady na stanovisko též nebyly účelně vynaloženými, neboť trestná činnost, ze které byl žalobce obviněn, nevykazuje známky potřeby speciální odbornosti v oboru právo a žalobce byl právně zastoupen. Pokud jde o odčinění nemajetkové újmy penězi, neshledala, že by jeho poskytnutí

tvrzení žalobce odůvodňovala, v osobní sféře újma nebyla prokázána a v profesní sféře k újmě vůbec nedošlo, naopak občané obce Xxx vyjadřovali žalobci v průběhu trestního řízení ze své vůle podporu peticemi. Medializace věci neměla zásadní negativní ohlasy a byla ctěna zásada presumpce nevinny. Poukázala i na změnu argumentů obhajoby v průběhu řízení.

5. **Soud prvního stupně** rozsudkem v záhlaví označeným rozhodl tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 30 000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku, výrokem II zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 300 860 Kč, výrokem III rozhodl o nákladech řízení před soudem prvního stupně tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 966 Kč k rukám JUDr. Jiřího Nováka, advokáta, do 15 dnů od právní moci rozsudku, výrokem IV rozhodl tak, že žalobce je povinen zaplatit ČR – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 4 881 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku a výrokem V uložil žalované povinnost zaplatit ČR – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 7 965 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
6. Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, na něž se pro stručnost poukazuje.

Pokud jde o náhradu škody, shledal soud prvního stupně žalobou uplatněný požadavek v celém rozsahu nedůvodný. Ztotožnil se s obranou žalované, že úkon 1) nebyl úkonem právního zástupce, nýbrž osobně žalobce, úkony 2) až 4), tedy porady žalobce s právním zástupcem v délce vždy přesahující hodinu, nebyly v konkrétní fázi trestního řízení potřebné a náklady na ně nejsou účelné a úkon 5), tedy stručný důkazní návrh, není úkonem, se kterým advokátní tarif spojuje odměnu. Náklady na právní stanovisko též nebyly účelné, žalobce byl v řízení právně zastoupen, a to advokátní kanceláří s generální praxí, navíc s vysoce známou odbornou erudicí a renomé v oboru. Pokud jde o odčinění nemajetkové újmy, soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování k následkům do života žalobce a následně v souladu s ustálenou judikaturou zohlednil povahu trestné činnosti, ze které byl žalobce viněn, a výši trestní sazby, která žalobci hrozila (až 10 let), délku řízení (28 měsíců, kdy již po 10 měsících od vznesení obvinění byl žalobce žaloby – nepravomocně – zproštěn, pak rozhodoval soud odvolací a dovolací, každý 1x), a konkrétní dopad do života žalobce (zahájení trestního stíhání představovalo pro žalobce těžký úder, který se promítl především do jeho osobního života, bál se – s ohledem na předchozí – v tu dobu – pravomocné odsouzení ve věci sp. zn. 1 T 5/2014 s uloženým podmíněným trestem – nepodmíněného trestu a tak odloučení od rodiny, pokud jde o zásah do profesní cti, ten soud prvního stupně přičítal předchozímu trestnímu stíhání žalobce, kdy došlo k uznání žalobce vinným ještě před zahájením trestního stíhání v této věci; žalobce zůstal ve funkci starosty a na jeho podporu v trestním řízení byla sepsána v obci petice, počet podepsaných občanů dosahoval cca 400 lidí, tedy nemalý počet; vliv trestního stíhání na podnikatelskou činnost – působení ve společnosti Xxx spol. s r. o. – soud prvního stupně neshledal; zjištěna byla zvýšená medializace o trestním stíhání žalobce, kdy bylo i zmiňováno předchozí odsouzení žalobce; žalobce nebyl po celou dobu stíhání omezen na svobodě). Výsledně dospěl k závěru, že je zde namístež žalobci poskytnout zadostiučinění i v penězích, a to částkou 30 000 Kč, vyšší částku již nepovažoval za přiměřenou, přičemž k tomu provedl i porovnání s rozhodovací praxí v jiných případech. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně podle ustanovení § 142 odst. 2 a 3 o. s. ř. a žalobci, který měl výsledně úspěch z 62 %, přiznal náhradu 24 % (=64-38) vynaložených nákladů řízení.

7. Rozsudek soudu prvního stupně napadl **žalobce** včasným a přípustným **odvoláním**. Nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že uplatněný nárok na náhradu škody je nedůvodný a že je vzhledem k následkům, které do jeho života trestní stíhání mělo, přiměřeným zadostiučiněním částka ve výši jen 30 000 Kč.
8. Pokud jde o náhradu škody, napadl žalobce zamítavý výrok v celém rozsahu uplatněné částky 30 860 Kč. V odůvodnění pak uvedl (bod 4 odvolání), že argument soudu prvního stupně,

že úkon 1) nebyl učiněn právním zástupcem, ale osobně žalobcem a nejde tak o úkon právní služby, akceptuje. K dotazu odvolacího soudu, zda tedy trvá na odvolání i do částky 3 146 Kč, kterou s tímto úkonem spojoval, vzal žalobce své odvolání v rozsahu této částky zpět. Pokud jde o úkon 2) vysvětlil, že poradě dne 23. března 2015 předcházelo usnesení o nevyločení policejního komisaře ze dne 17. března 2015 (č. l. 50 trestního spisu) a dne 23. března 2015 byla podána blanketní stížnost (č. l. 53 trestního spisu) a dne 27. března 2015 pak odůvodnění (č. l. 54 trestního spisu), porada v délce přesahující hodinu je zde účelná, neboť bylo třeba s žalobcem projednat možnosti postupu po vydání rozhodnutí, zjistit stanovisko žalobce a rozebrat argumenty pro stížnost. Účelně vynaložené náklady byly i náklady na úkony 3) a 4), ty byly činěny před hlavním líčením poté, co právní zastoupení převzal JUDr. Novák. Bylo namístě s žalobcem probrat, jak hlavní líčení probíhá, probrat s ním obsah výpovědi (porada dne 3. července 2015) a pak i projednat nové důkazní návrhy (porada 31. července 2015), výsledek druhé porady se pak zhmotnil do podání ze dne 12. srpna 2015, resp. 13. srpna 2015 (č. l. 1702 trestního spisu), jak upřesnil žalobce při jednání před odvolacím soudem. I v souvislosti s tímto podáním – úkon 5) – je namístě žalobci přiznat náhradu nákladů na právní zastoupení, soud prvního stupně při svých úvahách přehlédl ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu, který s úkony neuvedenými v ustanovení § 11 odst. 1 či 2, spojuje odměnu jako u toho z vyjmenovaných úkonů, který je podstatou a účelem nejbližší. Podle žalobce lze písemný důkazní návrh připodobnit podání ve věci samé, které je zmíněno v ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Žalobce účelně vynaložil náklady i na odborné stanovisko, soud prvního stupně přehlédl, že advokátní kancelář, jejíž advokát zastupuje žalobce i v tomto řízení a se kterou zřejmě soud prvního stupně pojí v rozsudku popisovanou odbornost, zastupovala žalobce až v souvislosti s hlavním líčením, stanovisko však bylo vypracováno v průběhu přípravného řízení; závěry o neúčelnosti pak kolidují i se zásadou zakotvenou v ustanovení § 89 odst. 2 trestního řádu, podle které lze k důkazu použít vše, co může přispět k objasnění věci.

9. Pokud jde o nemajetkovou újmu, žalobce nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že zásah do profesní pověsti žalobce zapříčinilo již předchozí trestní stíhání a nové trestní stíhání se do profesního života nepromítlo. V situaci, kdy soud prvního stupně dospěl k závěru, že k zásahu do procesní cti sice došlo, ale nepřihlédl k tomu, že nové trestní stíhání působilo vedle předchozího trestního stíhání, tj. existovalo zde více příčin vzniku újmy, je jeho rozhodnutí v rozporu se závěry judikatury, konkrétně zmínil rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1437/2006, bez druhého trestního stíhání by újma na profesní pověsti nevznikla v takové intenzitě. Současně z provedeného dokazování vyplývá, že trestní stíhání mělo negativní vliv i na podnikatelskou sféru života žalobce, a to jak ve vztahu k zaměstnancům společnosti Xxx, tak jejím obchodním partnerům, druhé stíhání v této rovině života žalobce působilo silněji než první. Konkrétní případy zmíněné soudem prvního stupně neshledal žalobce přílišnými, na podporu své argumentace poukázal na nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 2175/16, soudy tam ve věci, která vykazuje podobné znaky jako žalobcova věc, přiznaly žalobci částku 200 000 Kč a Ústavní soud rozhodnutí k ústavní stížnosti žalobce zrušil z důvodu, že přiznaná výše je neadekvátní, zdůraznil mimo jiné, že dopad do života osoby veřejně činné žijící na menším městě je umocněn drobností ze strany spoluobčanů a absencí anonymity. V průběhu odvolacího řízení pak žalobce uvedl, že v souvislosti s předchozím, ve výsledku také nezákonným trestním stíháním mu byla na náhradu nemajetkové újmy poskytnuta částka 2 000 Kč za každý měsíc trestního řízení, přičemž žalobci z důvodu uplynutí lhůt neplnil stát, nýbrž pojišťovna jako částku, kterou považovala za obvyklou. Žalobce původně žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Po jednání před odvolacím soudem a částečném zpětvzetí odvolání co do částky 3 146 Kč, žalobce žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil ve vztahu k uplatněnému nároku na náhradu škody tak, že žalované uloží povinnost zaplatit žalobci částku 27 714 Kč., pokud jde o odčinění nemajetkové újmy, žádal o změnu rozsudku soudu prvního stupně tak, aby mu výsledně byla přiznána plná žalovaná částka 300 000 Kč.

10. **Žalovaná** ve svém stručném vyjádření k odvolání žalobce označila rozsudek soudu prvního stupně za věcně správný a navrhla jeho potvrzení.
11. **Odvolací soud** přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je částečně důvodné, pokud jde o uplatněný nárok na odčinění nemajetkové újmy, ve vztahu k náhradě škody důvodné není. Přestože se žalovaná proti rozsudku soudu prvního stupně neodvolala, byl v souladu ustanovením § 206 odst. 2 věta druhá o. s. ř. předmětem přezkumu i vyhovující výrok I (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. listopadu 2014, sp. zn. 30 Cdo 3850/2014, který byl publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 37/2015).
12. Soud prvního stupně v dané věci citoval a aplikoval odpovídající ustanovení právních předpisů a judikatury, odvolací soud na ně proto pro stručnost odkazuje. Skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně jsou v zásadě správná, avšak nikoli zcela úplná.
13. Odvolací soud postupem podle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval k důkazu:
 - část trestního spisu vedeného u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 3 T 107/2015, a to konkrétně právní stanovisko Advokátní kanceláře Hejduk a Partneři s. r. o. ze dne 16. února 2015, kdy z obsahu trestního spisu zjistil, že je součástí svazku III spisu, je zažurnalizováno na č. l. 717 až 727 a z Obsahu spisu v úvodu Svazku III a z č. l. 712 až 716 plyne, že stanovisko do trestního spisu založila obec Xxx k žádosti Policie ČR o vyčíslení škody a poučení poškozeného - žalobce v této souvislosti vystupoval nikoli za sebe jako obviněný, ale za (potencionálně poškozenou) obec jako její starosta. Ze samotného stanoviska pak plyne, že to byla obec Xxx, kdo byl klientem Advokátní kanceláře Hejduk a Partneři s. r. o. a objednatelům stanoviska, na str. 2 stanoviska se m. j. uvádí, že obec byla Policií ČR přípisem ze dne 28. ledna 2015 požádána o sdělení, jaká škoda obci vznikla jednáním, pro které byl žalobce v předmětné trestní věci obviněn a zda se obec připojuje k trestnímu řízení s návrhem na náhradu škody. Předmětem stanoviska, jak se v něm dále uvádí, je tedy posouzení otázky, zda je možné určit, zda jednáním žalobce obci vznikla škoda, nemajetková újma či nárok na vydání bezdůvodného obohacení a zda a v jaké výši by obec měla uplatnit majetkový nárok vůči žalobci v trestním řízení, právní stanovisko by tedy mělo sloužit jako jeden z podkladů pro jednání a rozhodnutí zastupitelstva obce o případném uplatnění nároku obce jako poškozené v trestním řízení;
 - záznamy televizních reportáží/zpráv, kterými bylo Českou televizí referováno o předmětné trestní kauze žalobce, resp. i o kauze předcházející. Konkrétně z reportáže České televize ze dne 12. srpna 2013 plyne, že medializována byla od počátku i první kauza, v reportáži je zařazeno i vyjádření vedoucí právní porady Transparency International týkající se prostředí veřejných zakázek obecně, zmiňuje, že veřejné zakázky jsou živnou půdou korupce, že zkušenosti ukazují, že 10 % z investované částky odeče bokem, v reportáži je dán žalobci prostor k vyjádření, pochybení odmítá. Další reportáž ze dne 9. února 2015 (tedy v návaznosti na zahájení trestního stíhání žalobce v předmětné věci dne 25. ledna 2015) odvysílaná v pořadu Události v regionech referuje již o předmětné kauze týkající se požární zbrojnice. Je zmíněno, že žalobce opět vyšetřují, že tentokrát měl zmanipulovat veřejnou zakázku na rekonstrukci hasičské zbrojnice za více než milion korun a měl podle policie zfalšovat smlouvy, aby nemusel účtovat firmě penále za zpoždění rekonstrukce a je vysvětleno, že pokud by je vyúčtoval, pokrylo by to cenu rekonstrukce a obec by měla rekonstrukci zadarmo, je dán prostor žalobci, který uvádí, že je nevinný a že věří, že jde o nedorozumění, vyjadřuje se i Policie ČR, jakož i bývalá starostka obce, zmiňuje, že odvolání je vzhledem k rozložení sil v zastupitelstvu neprůchozí, že by to spíše viděla na to, aby žalobce situaci vnímal jako morální povinnost, jako důvod k zhodnocení vlastního postupu, v závěru je připomenuta předchozí kauza včetně uloženého podmíněného trestu, je zmíněno, že nebyl uložen trest zákazu práce

ve vedení obce a státní zástupce zmiňuje, že samo odsouzení by mělo působit výchovně a předejít opakování, je zmíněna hrozba, že by žalobce skončil ve vězení, pokud by soud potvrdil nové obvinění. Reportáž ze dne 9. září 2015 v pořadu Události v regionech (Ostrava) se kauze věnuje v souvislosti se zahájením hlavního líčení, žalobce obžalobu striktně odmítá, chce očistit své jméno před soudem, je zopakována zápletka s nevyúčtovanou pokutou, státní zástupkyně hovoří o podvodném, resp. nezákonném uzavření dodatku ke smlouvě o dílo, kdy mělo dojít k antedatování a zastupitelstvu mělo být předloženo jiné znění dodatku, než které bylo podepsáno, bylo zopakováno vyjádření bývalé starostky z únorové reportáže, připomenuta předchozí kauza a uložený trest a zmíněna hrozba trestu v nové věci v délce 3 až 10 let. Dne 4. prosince 2015 pak Česká televize v Událostech v regionech referuje o tom, že soudem byl vynesena zprošťující rozsudek. Připomíná se podstata obžaloby, zmiňuje se, že soud však obžalobu důvodnou neshledal, že obžaloba neunesla svou verzi, nepřesvědčila soud, že žalobce zmanipuloval zakázku, důkazy proti starostovi buď chyběly vůbec, nebo byly nepřesvědčivé, žalobce tak byl obžaloby zproštěn, zatím nepravomocně, připomenuta předchozí kauza a uložený trest. Dne 4. prosince 2015 pak Česká televize o zprošťujícím rozsudku informuje i v Událostech, nad rámec předchozí reportáže je zde sděleno, že žalobci vytýkané jednání nenaplnilo znaky trestného činu, následně se vyjadřuje žalobce, že je lidské, že děláme chyby, ale ne každé pochybení je úmyslné. Ke svým aktuálním pocitům žalobce uvádí, že jde o úlevu, ale že je teprve v polovině a že se uvidí, jak případně rozhodne odvolací soud.

14. Na základě skutkových zjištění učiněných již soudem prvního stupně a doplněných soudem odvolacím uzavírá odvolací soud, že odvolání žalobce, pokud jde o uplatněný nárok na náhradu škody, není důvodné ani zčásti, pokud jde o nárok na odčinění nemajetkové újmy, je odvolání důvodné částečně.
15. Ad náhrada škody: V rozsahu náhrady nákladů na právní zastoupení ve vztahu k úkonu 1) vzal žalobce odvolání zpět, proto se jím odvolací soud zde již nezabývá, ve vztahu k úkonům 2) až 4) odvolací soud plně souhlasí se závěry soudu prvního stupně (a obranou žalované), konkrétní porady v rozsahu přesahující jednu hodinu v konkrétních fázích řízení nebyly potřebné a náklady na ně nejsou účelné. Ad úkon 2): mělo jít o poradu před sepsáním stížnosti proti usnesení o nevyloučení komisaře por. Mgr. Šodka z provádění úkonů v trestním řízení, o čemž bylo rozhodováno na základě stížnosti proti postupu vyšetřovatelů, kterou vznesl (osobně) žalobce v podání ze dne 10. března 2015 (srov. úkon 1/), stížnost, kterou zástupkyně žalobce proti usnesení podala, a ani její odůvodnění neobsahují nic nového, co by bylo třeba s žalobcem projednávat, nad to v rozsahu přes jednu hodinu, těžiště odůvodnění spočívá v právní argumentaci, že jde o nesprávný výrok (žalobce brojil v podání, které je v odůvodnění stížnosti nesprávně označeno datem 23. února 2015, správně 10. března 2015, totiž proti postupu vyšetřovatelů, a rozhodováno bylo o podjatosti). Ad úkony 3) a 4): z tvrzení samotného žalobce plyne, že nový zástupce trestní věc převzal dne 12. května 2015, samotné převzetí trvalo 1:20 hodin, po měsíci, konkrétně dne 8. června 2015 se žalobce se zástupcem sešel znovu a radili se 1:25 hodiny o způsobu vedení obhajoby, pokud jde o přípravu na hlavní líčení, té se věnovali 3. července 2015 (úkon 3/) v rozsahu 1:30 hodiny, 31. července 2015 v rozsahu 1:25 hodiny a 3. září 2015 v rozsahu 2 hodin (hlavní líčení začalo dne 7. září 2015), odvolací soud shodně se soudem prvního stupně v situaci, kdy těsně před hlavním líčením byla porada v délce 2 hodin, nepovažuje předchozí dvě porady v délce přesahující hodinu za důvodné a náklady na ně za účelné. Odvolací soud se pak plně shoduje se závěrem soudu prvního stupně, že s úkonem 5), který byl stručným důkazním návrhem, tedy jednoduchým procesním návrhem, se (a to ani na základě ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu) odměna dle advokátního tarifu nepojí. Pokud jde o náhradu nákladů na stanovisko, lze dát žalobci za pravdu pouze v tom směru, že toto bylo vypracováno před převzetím trestní věci novým zástupcem, jehož advokátní kancelář měl soud prvního stupně podle všeho na mysli, když se v odůvodnění svého rozsudku vyjadřoval

o renomé kanceláře, ale i tak není namístě, aby žalovaná náklady na stanovisko nahrazovala. Jak totiž vyplynulo ze zopakovaného dokazování, stanovisko bylo vypracováno pro obec Xxx a byla to obec Xxx, kdo stanovisko pro účely trestního řízení použil a do spisu založil. Hradil-li žalobce náklady na stanovisko za obec, pak šlo o jeho vlastní dobrovolnou aktivitu a jeho vztah mezi ním a obcí, nikoli o škodu, kterou by v příčinné souvislosti s nezákonným stíháním měla žalobci nahrazovat žalovaná. Současně lze poznamenat, že závěr soudu prvního stupně o neúčelnosti nákladů na právní stanovisko v situaci, kdy obviněný/obžalovaný je v řízení právně zastoupen, lze považovat spíše za pravidlo než výjimku, o účelný náklad by se mohlo jednat zpravidla jen tam, kde by žalobce nebyl zastoupen a k vlastní obhajobě by si obstaral stanovisko jako podklad.

16. Ad odčinění nemajetkové újmy: Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování výstižně uzavřel ke kritériu **následků trestního stíhání v osobní sféře žalobce**, že trestní stíhání v předmětné věci bylo pro žalobce těžkým úderem, zasažen byl především jeho osobní a rodinný život. Bylo to dáno především tím, že v době zahájení trestního stíhání byl žalobce pravomocně odsouzen v jiné trestní věci s uloženým podmíněným trestem odnětí svobody. Na žalobce osobně a na jeho rodinný život silně doléhala obava z trestu odnětí svobody. Ač se žalobce veřejně vyjadřoval, že jde spíše o nedorozumění, musel mít strach. Bylo to logické po jeho zkušenosti s předchozím trestním stíháním, kdy se také domníval, že je obviněn nedůvodně (a výsledně mu i tam soudy daly za pravdu), ale v rozhodnou dobu zahájení nového trestního stíhání byl pravomocně odsouzen. Je logické, že nové trestní stíhání (pro obavu, že žalobce nastoupí do výkonu trestu odnětí svobody) vyvolávalo strach i mezi zaměstnanci a zákazníky společnosti Xxx spol. s r. o., kde byl žalobce jedním ze společníků a jednatelů, jak soud prvního stupně správně zjistil (bod 23 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně), ač k tomu při právním posouzení (výsledné částce) nepřihlédl. Pokud jde o vliv trestního stíhání do života žalobce jako starosty, je pravdou, že profesní pověst žalobce byla pošramocena již v souvislosti s předchozí věcí, to ale neznamená, že by trestní stíhání v nové věci již nemohlo mít další negativní vliv, koneckonců i medializace byla vedena v duchu, že žalobce je opět vyšetřován, tedy s akcentem na jakousi recidivu. Je jistě těž pravdou, že petici na podporu žalobce nepodepsali všichni obyvatelé obce, avšak jednalo se o výraznou podporu, která musela být žalobci povzbuzením, o to více, že jím nebyla iniciovaná. To neznamená, že pro část obyvatel obce nebylo nové trestní stíhání žalobce trnem v oku a žalobci to i verbálně dávali najevo, (v obci o velikosti obce Xxx žalobce musela znát a o kauzu se alespoň minimálně zajímat většina dospělých, když prostředí menší obce nechrání anonymitu velkoměsta), současně ale zde rozhodně nelze hovořit o vysoké intenzitě negativního zájmu či snad pranýřování. I zástupkyně opozice, bývalá starostka, pro Českou televizi hovořila v tom smyslu, že by nové trestní stíhání mělo být spíše morálním apelem na starostu, možnost, že by starosta byl z funkce odvolán, vylučovala. Kauze byla věnována zvýšená mediální pozornost, kdy ze strany médií byla respektována zásada presumpci nevinny a následky medializace jsou tak přičitatelné žalované (pro úplnost se uvádí, že výjimku představují některé, nijak významně četné, diskusní příspěvky čtenářů pod články, kdy konkrétní diskutující zásadu presumpce nerespektovali).
17. Obsah vyjádření předchozí starostky souvisí s další kritériem rozhodným pro formu a výši zadostiučinění, a to **povahou trestní věci**. Je pravdou, že jedna ze skutkových podstat, pro které byl žalobce viněn, se pojí s trestní sazbou až 10 let, na druhou stranu ve veřejném prostoru není otázka kriminalizace starostů obcí vnímána jednoznačně kladně, naopak pojí se s kontroverzí a významná část veřejnosti aplikaci trestního práva v záležitostech pochybení starostů při správě cizího majetku/zneužití pravomoci považuje za nespravedlivě tvrdou (lze připomenout, že stát žalobce neobviňoval z toho, že by měl mít z napadaného jednání sám nějaký osobní prospěch). Takto i bývalá starostka hovoří o morální rovině, státní zástupce po pravomocném odsouzení v předchozí věci, hovoří o tom, že samo odsouzení by mělo mít preventivní účinek (tedy nebylo třeba sahat k zákazu činnosti a nepodmíněnému trestu). Na druhou stranu je třeba mít současně

na paměti, že – jak vyplynulo z vyjádření Transparency International – že informace o trestním stíhání, které souvisí s veřejnými zakázkami, vyvolává zkratkovitě vnímání „veřejné zakázky = korupce“. Lze tedy uzavřít, že přes relativně vysokou trestní sazbu, nelze hovořit o tom, že by veřejnost trestní věci předmětné povahy vnímala přísně negativně, jako zavrženíhodné, současně ale nelze hovořit o bagatelizaci takového jednání.

18. Pokud jde o **délku trestního řízení**, již soud prvního stupně uzavřel, že trvalo 2 roky a 4 měsíce (28 měsíců). Konkrétně zahájení došlo dne 26. ledna 2015, k vznesení obžaloby dne 21. května 2015, prvostupňový osvobozující rozsudek byl vyhlášen dne 11. listopadu 2015, o odmítnutí odvolání státního zástupce bylo odvolacím soudem rozhodnuto usnesením ze dne 11. listopadu 2016 a usnesení o odmítnutí dovolání bylo vydáno dne 31. května 2017. Současně je ale při posuzování míry újmy a výše zadostiučinění podstatné, že přibližně měsíc před zahájením trestního stíhání v předmětné věci byl žalobce pravomocně odsouzen v předchozí věci (Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. prosince 2014, sp. zn. 5 To 210/2014, potvrdil odsuzující rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 3. dubna 2014, sp. zn. 1 T 5/2014) a žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. Nejvyšší soud k dovolání žalobce oba rozsudky zrušil usnesením ze dne 11. listopadu 2015 a novými rozhodnutími byl pak žalobce i v předchozí věci obžaloby zproštěn (Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 14. dubna 2016, sp. zn. 1 T 5/2014, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. května 2017). Z toho plyne, že v celkové délce trestního řízení ve zde odškodňované věci je třeba rozlišovat minimálně dvě, spíše tři, etapy. Stežejním mezníkem je den 11. listopadu 2015, kdy byl žalobce nepravomocně zproštěn obžaloby v předmětné věci a současně Nejvyšší soud zrušil předchozí pravomocné odsouzení. To muselo pro žalobce znamenat obrovskou úlevu, byť obě řízení dále probíhala, ale váhy se naklonily na stranu žalobce. Dalším mezníkem pak bylo odmítnutí odvolání státního zástupce (pravomocné potvrzení zproštění) v předmětné věci dne 11. listopadu 2016, v období do rozhodnutí o dovolání v předmětné věci (31. května 2017), došlo i v předchozí věci k pravomocnému zproštění (15. května 2017). To otázku výše zadostiučinění vrací ke kritériu následků trestního stíhání v osobní sféře žalobce, kdy je zřejmé, že nejvážněji trestní stíhání dopadalo do života žalobce v prvních 10 měsících řízení. Tato doba také odpovídá době mediálního zájmu, k důkazu provedené články i reportáže, které se předmětného trestního stíhání týkaly, jsou z roku 2015 (zmiňuje-li soud prvního stupně na začátku bodu 9 odůvodnění svého rozsudku datum 13. srpna 2016, jde správně o 19. srpna 2014 s tím, že tehdy informace ještě nebyly o trestním stíhání, ale o trestném oznámení).
19. Odvolací soud při zohlednění výše uvedeného dospěl shodně se soudem prvního stupně k závěru, že je zde namíste odškodnit žalobce ve vztahu k nemajetkové újmě, která mu vznikla v souvislosti s nezákonným trestným stíháním, penězi, tedy že konstatování ani omluva nejsou dostatečnou formou satisfakce. Na rozdíl od soudu prvního stupně však odvolací soud vzhledem k intenzitě dopadu do života žalobce, a to zejména v prvních 10 měsících trestního stíhání, dospěl k závěru, že je zde namíste žalobci přiznat částku ve výši 70 000 Kč. Aritmeticky vyjádřeno to znamená 2 500 Kč za měsíc trestního řízení, odvolací soud však poznamenává, že v předmětné věci újma nevznikala lineárně a tak ani není přesné hovořit lineárně o částce 2 500 Kč měsíčně, může-li se hovořit o rozložení částky v čase, pak výstižnější je rozložení 40 000 Kč do 11. listopadu 2015, 24 000 Kč do 11. listopadu 2016 a 6 000 Kč do 31. května 2017.
20. Vyšší částka již důvodná není. Žalobcem zmíněný odkaz na náleží Ústavního soudu ze dne 13. března 2018, sp. zn. II. ÚS 2175/16, zde není přílehlavý (až na zmínku o malé obci), a to ani proporčně, ve věci posuzované Ústavním soudem šlo o případ extrémně dlouhého trestního řízení (přes 9 let) se specifickými okolnostmi intenzity újmy (včetně např. pozastavení výkonu advokacie na dobu 2 let, trestní stíhání bylo ukončeno tím, že skutek se nestal) s případem žalobce nesrovnatelnými (lze připomenout, že sám žalobce po 10 měsících trestního stíhání zde hovoří o úlevě a že po celou dobu řízení setrval v pozici starosty). Blíže věci žalobce je případ

rozhodovaný Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 20 C 44/2014 a Městským soudem v Praze jako soudem odvolacím pak pod sp. zn. 19 Co 421/2014, soudy zde výsledně příznaly nezákonně stíhanému částku ve výši 100 000 Kč, šlo tam také o trestně stíhaného na veřejné pozici (jeden z nejvýše postavených policistů okresního města) pro zneužití pravomoci úřední osoby, kdy ale tam stíhaná osoba byla i postavena mimo službu a zprošťující rozsudek byl založen na tom, že skutek se nestal, trestní řízení od zahájení do pravomocného zproštění trvalo 23 měsíců, z toho ale 18 měsíců do nepravomocného zproštění soudem prvního stupně.

21. Odvolací soud tak ze shora uvedených důvodů: 1) odvolací řízení co do částky 3 146 Kč pro částečně zpětvzetí odvolání postupem podle ustanovení § 207 odst. 2 věta první o. s. ř. zastavil (výrok I); 2) výrok I rozsudku soudu prvního stupně o přiznání částky 30 000 Kč postupem podle ustanovení § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil (výrok II); 3) výrok II rozsudku soudu prvního stupně v rozsahu zamítnutí částky 40 000 Kč změnil postupem podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. tak, že i v tomto rozsahu žalobě vyhověl, ve zbývajícím rozsahu (po částečném zastavení a částečné změně), tj. co do zamítnutí částky 257 714 Kč, tento výrok postupem podle ustanovení § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
22. Vzhledem k tomu, že odvolací soud částečně změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodoval nejen o nákladech odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Žalobce v odvolacím řízení stejně jako před soudem prvního stupně uspěl jen ve vztahu k části požadavku na náhradu nemajetkové újmy a ve vztahu k náhradě škody neuspěl, proto je rozsah úspěchu a neúspěchu stejný, jak již vypočetl soud prvního stupně.
23. Při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníků i odvolací soud v souladu se závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. prosince 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, které bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 68/2018, vycházel ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. advokátního tarifu. U náhrady škody tarifní hodnota odpovídá podle ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu uplatněné částce, tj. 30 860 Kč, u odčinění nemajetkové újmy podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu odpovídá částce 50 000 Kč. Žalobce výsledně uspěl co do části uplatněného odčinění nemajetkové újmy, což v souladu s ustanovením § 142 odst. 3 o. s. ř. odpovídá plnému úspěchu, žalovaná pak výsledně plně uspěla v rozsahu uplatněné náhrady škody, když na roveň úspěchu žalované ve věci je dáno procesní zavinění žalobce za zastavení řízení (§ 146 odst. 2 věta první o. s. ř.). Poměr úspěchu žalobce k úspěchu žalované tak byl 50 000 Kč (62 %) k 30 860 Kč (38 %), žalobce má tak právo na náhradu 24 % účelně vynaložených nákladů, a to ve vztahu k prvnímu stupni podle ustanovení § 142 odst. 2, 3 o. s. ř. a ve vztahu k odvolacímu řízení podle § 142 odst. 2, § 146 odst. 2 věta první a § 224 odst. 1 o. s. ř.
24. Účelně vynaložené náklady řízení před soudem prvního stupně na straně žalobce činily v souhrnu částku 59 002 Kč, jak popsal a vyčíslil již soud prvního stupně pod bodem 31 napadeného rozsudku, odvolací soud na tento výpočet (zahrnující odměnu advokáta za 8 a půl úkonu právní služby s odměnou 4340 Kč/úkon, 9 režijních paušálů ve výši 300 Kč/úkon, náhradu za promeškaný čas v rozsahu 46 půlhodin ve výši 100 Kč/půlhodinu a výdaje na cestovné v souhrnné výši 4 572 Kč a DPH) odkazuje, a to s jediným doplněním, že součástí cestovného byly i cestovní výdaje zástupce žalobce na jízdu vlakem Olomouc–Praha–Olomouc dne 5. prosince 2018 ve výši 965 Kč, což soud prvního stupně zahrnul do celkové výše nákladů na cestovné advokáta (4 572 Kč), jen tuto položku do výčtu neuvedl, byť k ní přihlížel. Soud prvního stupně pak i nesprávně spočetl 24 % z částky 59 002 Kč, když uvedl, že jde o 13 966 Kč, správně ale 24 % z celkových nákladů řízení před soudem prvního stupně, které dosáhly výše 59 002 Kč, činí **14 160 Kč**.
25. V rámci odvolacího řízení žalobci vznikly náklady na právní zastoupení, a to v rozsahu dvou úkonů právní služby (odvolání, účast při jednání před odvolacím soudem) s odměnou ve výši 4 340 Kč/úkon (§ 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a/§ 12 odst. 3 advokátního tarifu)

a režijním paušálem ve výši 300 Kč/úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), dále cestovné advokáta za cestu vlakem Olomouc–Praha–Olomouc a MHD v Praze ve výši 897 Kč (334+499+32+32), náhrada za promeškaný čas v rozsahu 9 započatých půlhodin ve výši 100 Kč/půlhodina (§ 14 odst. 1, 2 advokátního tarifu). Dále je součástí nákladů DPH z nákladů na advokáta v sazbě 21 % (§ 137 odst. 3 písm. b/ o. s. ř.). Celkem tedy účelně vynaložené náklady odvolacího řízení na straně žalobce činily 13 403 Kč $[(2*4340+2*300+897+9*100)*1,21]$; 24 % z uvedené částky činí **3 217 Kč**.

26. Výsledně je tak žalovaná povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši **17 377 Kč**(=14160+3217).
27. Státu v řízení vznikly náklady v celkové výši 12 846 Kč, v podrobnostech odvolací soud odkazuje na bod 32 odůvodnění napadené rozsudku soudu prvního stupně, když v rámci odvolacího řízení státu již žádné nové náklady nevznikly. V souladu s ustanovením 148 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen zaplatit 38 % z uvedené částky (**4 881 Kč**) a žalovaná 62 % (**7 965 Kč**).
28. Lhůty k plnění jsou stanoveny podle ustanovení § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř., místo plnění, pokud jde o náhradu nákladů žalobce, je stanoveno podle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. Pro odvolací řízení jsou ustanovení aplikována ve spojení s ustanovením § 211 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je dovolání přípustné v rozsahu, kterým bylo rozhodováno o náhradě nemajetkové újmy** (tj. v rozsahu výroku II a dále v rozsahu výroku III s výjimkou zamítané částky ve výši 27 714 Kč) k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Ve zbývajících částech (výroky I, IV, V a VI a v části výroku III, kterou bylo rozhodováno o náhradě škody ve výši 27 714 Kč) dovolání přípustné není.

Praha 10. září 2019

JUDr. Veronika Křest'ánová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu